



Rob și Mântuitor

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Iată Robul Meu, pe care-L _____, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor _____.” (Isaia 42:1)

„Mulți cred că ar fi un mare privilegiu să viziteze locurile unde a trăit Hristos pe pământ, să-și poarte pașii pe unde a mers El și să privească lacul pe malul căruia Îi plăcea să învețe, dealurile și văile asupra cărora adesea I se odihneau privirile. Dar nu este nevoie să mergem la Nazaret, Capernaum sau Betania ca să umblăm pe urmele lui Isus. Putem găsi urmele Lui lângă patul celui bolnav, în colibe în care sărăcia e la ea acasă, pe străzile aglomerate ale marilor orașe și oriunde inima omului are nevoie de mângâiere. Făcând așa cum a făcut Isus când era pe pământ, vom merge pe urmele Lui.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 640

Isaia a vorbit despre un rob al Domnului cu o misiune de îndurare: „Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge” (Isaia 42:3). El avea să „[deschidă] ochii orbilor, să [scoată] din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric” (Isaia 42:7).

Cine este acest Rob și ce face El?

1. În Isaia 41:8, Dumnezeu vorbește despre „Israel, robul Meu”, iar în Isaia 42:1 Îl prezintă pe „Robul Meu”. Cine este acest rob?

Este Iacov (Israel), strămoșul israeliților? Este poporul Israel? Este Mesia, sau Hristos, identificat în Noul Testament cu Isus? Există două tipuri de referințe la robii lui Dumnezeu întretesute în capitolele 41–53 din Isaia. Unul dintre robi este numit „Israel”, sau „Iacov”, ca în Isaia 41:8; 44:1,2,21; 45:4; 48:20. Deoarece Dumnezeu i Se adresează lui Israel/Iacov la timpul prezent, este clar că Iacov reprezintă poporul care se trage din el. Acest lucru este confirmat de faptul că răscumpărarea „robului-Iacov” al Domnului este realizată în momentul în care trebuie să iasă din Babilon (Isaia 48:20).

În alte exemple, ca în Isaia 42:1; 50:10; 52:13 și 53:11, robului lui Dumnezeu nu i se spune pe nume. Când acest rob este menționat pentru prima dată în Isaia 42:1, identitatea lui nu este evidentă la prima vedere. Totuși, pe măsură ce Isaia dezvoltă profilul lui în pasajele ulterioare, devine clar că robul este un personaj care restaurează semințiile lui Iacov pentru Dumnezeu și moare ca jertfă pentru păcătoși (Isaia 52:13-53:12; 49:5,6). Prin urmare, nu poate fi același cu robul care reprezintă un popor. Deci este clar faptul că Isaia vorbește despre doi robi ai lui Dumnezeu. Unul este colectiv (națiunea, poporul) și celălalt este o persoană.

2. Care este rolul robului-popor?

Isaia 41:8-20

Dumnezeu îi dă lui Israel asigurarea că poporul este încă robul Domnului: „Te aleg și nu te lepăd.” Apoi, îi face una dintre cele mai mărețe promisiuni din Biblie: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” Aici și în verstele următoare, Israel este chemat să aibă încredere în adevăratul Dumnezeu că îl va salva (regele Ahaz nu a avut), în loc să se încreadă în alți dumnezei și în reprezentările lor, cum fac alte popoare (vers. 7,21-24,28,29).

Domnul îl numește pe Israel „viermele lui Iacov... rămășiță slabă a lui Israel”. Ce ar trebui să învățăm de aici?

3. Care este rolul și cum este caracterul Robului lui Dumnezeu care nu are nume, dar pe care Dumnezeu Îl alege și peste care pune Duhul Lui?

Isaia 42:1-7 _____

Alege răspunsul cel mai potrivit sau o combinație de răspunsuri: (1) El face dreptate neamurilor. (2) El își aduce la îndeplinire planurile în liniște și cu blândețe, dar cu succes. (3) El este un învățător. (4) El servește drept legământ între Dumnezeu și popor. (5) El dă lumină și speranță, îi vindecă pe orbi și îi eliberează pe prizonieri. (6) Toate răspunsurile de mai sus.

4. În ce se aseamănă rolul și caracterul acestui rob cu cele ale „Odraslei din tulpina lui Isai”, asupra căruia Duhul Domnului Se odihnește deopotrivă?

Isaia 11 _____

La fel ca în Isaia 42, conducătorul din dinastia lui David împlinește voia lui Dumnezeu, face dreptate și aduce eliberare celor apăsați, precum și înțelepciune și cunoștință de Dumnezeu. Această „Odraslă” și acest „Vlăstar” al lui Isai este Mesia, Copilul divin din Isaia 9:6,7, care va da „o pace fără sfârșit scaunului de domnie al lui David și împărăției lui”, împreună cu „judecată și neprihănire”. În mod evident, Robul din Isaia 42 este Mesia.

5. Cum Îl identifică Noul Testament pe Robul din Isaia 42:1-7?

Matei 12:15-21 _____

Matei 12 citează din Isaia 42 și aplică pasajul la lucrarea de împăcare și vindecare făcută de Isus, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu în care El Își găsește plăcerea (Isaia 42:1; Matei 3:16,17; 17:5). El reface legământul lui Dumnezeu cu poporul Său (Isaia 42:6; Daniel 9:27). Isus și ucenicii Lui au făcut dreptate pentru popor prin faptul că i-au eliberat pe oameni de suferințe, de lipsa de cunoaștere a lui Dumnezeu și de robia duhurilor rele, de asuprirea lui Satana (Luca 10:19). Isus a murit ca să întărească „noul legământ” (Matei 26:28) și să facă dreptate, aruncându-l afară pe Satana, intrusul care și-a asumat poziția de „stăpânitor al acestei lumi” (Ioan 12:31-33).

Citește Isaia 42:1-4 și meditează asupra vieții lui Isus. Ce aspecte ale slujirii Lui au împlinit această profeție? Cum putem să le slujim și noi altora?

6. Ce profeție uimitoare se găsește în Isaia 44:26–45:6?

Slujirea lui Isaia a durat din 745 î.Hr. până în 685 î.Hr. După ce a profetizat despre un cuceritor din răsărit și din nord, sugerând că acesta urma să însemne o veste bună pentru Ierusalim (Isaia 41:2,3,25,27), Isaia l-a numit pe Cyrus și i-a descris lucrările. El a venit dinspre nordul și estul Babilonului și l-a cucerit în 539 î.Hr. El l-a slujit lui Dumnezeu prin faptul că i-a eliberat pe evrei din Babilon și a autorizat rezidirea Templului din Ierusalim (Ezra 1).

Pune această profeție în perspectivă. Întrucât de la moartea lui Isaia și până la căderea Babilonului au trecut aproape o sută patruzeci și șase de ani, profeția lui a fost făcută cu un secol și jumătate înainte de apariția lui Cyrus. Întrucât faptele lui sunt atestate de o varietate de surse vechi, inclusiv cronicile babiloniene și raportul lui din „Cilindrul lui Cyrus”, dar și de Biblie (2 Cronici 36:22,23; Ezra 1; Daniel 5; 6:28; 10:1), acuratețea profeției lui Isaia este incontestabilă. Acest lucru confirmă credința celor care cred că profeții adevărați primesc mesaje precise de la Dumnezeu, care cunoaște viitorul.

7. De ce îl numește Dumnezeu pe Cyrus „unsul Său”?

Isaia 45:1

Aici, termenul ebraic pentru „uns” este același din care derivă cuvântul „Mesia”. În alte părți ale Vechiului Testament, acest cuvânt poate să se refere la un mare-preot (Leviticul 4:3,5,16; 6:22), la un împărat din Israel (1 Samuel 16:6; 24:6,10; 2 Samuel 22.51) sau la Mesia, un împărat sau eliberator ideal, din dinastia lui David, din viitor (Psalmii 2:2; Daniel 9:25,26). Din perspectiva lui Isaia, Cyrus era un viitor împărat trimis de Dumnezeu pentru a-l elibera pe poporul Lui. Dar el era un mesia neobișnuit, pentru că nu făcea parte din poporul Israel. El avea să facă unele lucruri pe care urma să le facă Mesia, cum ar fi înfrângerea vrăjmașilor lui Dumnezeu și eliberarea poporului Său captiv, dar el nu putea să fie la fel ca Mesia, pentru că nu era un urmaș al lui David.

Profetizând despre Cyrus, Dumnezeu a dovedit că divinitatea Sa este unică și că doar El cunoaște viitorul (Isaia 41:4,21-23,26-28; 44:26). El i-a transmis un mesaj clar lui Cyrus (Isaia 45:3).

Ce speranță ne oferă profețiile care s-au împlinit?

Faptul că Isaia a profetizat cu acuratețe despre Cyrus, pe nume, îi deranjează pe cei care nu cred că profeții primesc mesaje de la Dumnezeu. Ca să iasă din încurcătură, ei acceptă teoria conform căreia Isaia 40–66 are ca autor un alt profet, „un al doilea Isaia”, care a trăit în timpurile lui Cyrus. Așadar, cartea lui Isaia este „tăiată în două” cu fierăstrăul – soartă de care, în mod tradițional, se pare că a avut parte și profetul (vezi Evrei 11:37).

Cu toate acestea, nu există nicio mărturie istorică despre existența unui „al doilea Isaia”. Dacă ar fi existat, ar fi ciudat ca Biblia să nu îl menționeze pentru că mesajul lui are o importanță deosebită, iar măiestria lui literară este extraordinară. Nici cel mai vechi manuscris al Bibliei, sulul lui Isaia de la Qumran, nu prezintă vreo breșă între Isaia 39 și 40 care să indice o tranziție la lucrarea unui alt autor.

Mesajul de bază al lui Isaia este consecvent de-a lungul întregii cărți: Încredeți-vă în adevăratul Dumnezeu și în Eliberatorul mesianic trimis de El, nu în alte puteri! Pe bună dreptate, cercetătorii subliniază schimbarea accentului de la perioada asiriană din Isaia 1–39 la perioada babiloniană – capitolul 40 și următoarele. Dar am văzut că Isaia, capitolele 13, 14 și 39, preconizează deja o robie babiloniană. Este adevărat că în Isaia 1–39 accentul cade pe judecată, iar în Isaia 40–66, pe mângâiere, dar și în capitolele anterioare mângâierea și asigurarea divine abundă. Iar pasajele de mai târziu, precum Isaia 42:18-25; 43:22-28 și 48:1-11, vorbesc despre pedepsele date de Dumnezeu lui Iuda, pentru că Iuda L-a părăsit pe Dumnezeu. Într-adevăr, prorociile lui Isaia despre o mângâiere viitoare presupun, între timp, suferință.

8. Deși au avut de înfruntat mari necazuri din cauza păcatelor lor, unii iudei nu și-au pierdut speranța. Ei s-au prins de făgăduințele lui Dumnezeu din Leviticul 26:40-45. Dacă ai fi unul dintre cei rămași în viață după deportarea în Babilon, ce speranță ai găsi în aceste cuvinte?

Ce făgăduință vezi în versetele din Leviticul? Ce îți spune Domnul lui Israel? Cum se aplică și la noi această făgăduință?

9. Cine este Robul lui Dumnezeu în Isaia 49:1-12?

Dumnezeu Îl cheamă și Îl numește înainte ca El să se nască, Îi face gura ca o sabie ascuțită și va fi proslăvit prin El. Dumnezeu dorește ca prin Robul acesta să-l aducă înapoi la Sine pe poporul Său, făcându-l o lumină a mântuirii pentru toată lumea, punându-l ca legământ și eliberându-i pe prizonieri. Foarte multe aspecte din descrierea aceasta se suprapun cu cele din Isaia 42, în care Robul este identificat cu Mesia. În Noul Testament atributele Robului se regăsesc în Isus Hristos în ambele venituri: Matei 1:21; Ioan 8:12; 9:5; 17:1-5; Apocalipsa 1:16; 2:16; 19:15.

10. Dacă acest rob este Mesia, de ce Dumnezeu Îl numește „Israel”?

Isaia 49:3

Am văzut că, în această secțiune, Robul lui Dumnezeu „Israel/Iacov” se referă la popor. Dar aici, numele „Israel” (fără o referință paralelă la „Iacov”) este clar că se aplică la robul-persoană, care restaurează națiunea pentru Dumnezeu (Isaia 49:5). Robul-persoană a devenit reprezentantul poporului, al cărui eșec a compromis folosirea numelui „Israel” (Isaia 48:1).

11. Prin ce experiențe avea să treacă Robul Domnului?

Isaia 49:4,7

Aici se găsește prima aluzie la dificultatea pe care misiunea robului o implică: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea” – o idee al cărei ecou se aude și în Daniel 9:26: „Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic.” Dar el Se prinde de credință: „Dar dreptul Meu este la Domnul” (Isaia 49:4). J. Motyer afirmă: „Astfel, Isaia a prezis despre un Rob cu o natură umană reală, încercat la fel cum suntem încercați noi și care a dovedit că El Însuși este autorul și desăvârșitorul credinței, al unei credințe adevărate și personale, care încă poate să spună: «Dumnezeul Meu» când pare că nimic nu mai are vreo valoare.” — *The Profecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, p. 387

Chiar înainte de a ajunge la finalul lucrării Sale, Isus a avut motive să fie descurajat, dar a rămas credincios. Care este lecția pentru noi?

„În lucrarea de salvare a sufletelor este nevoie de înțelepciune și de mult tact. Mântuitorul nu Se abținea niciodată să spună adevărul, dar îl rostea cu iubire întotdeauna. În relația Sa cu alții, El exercita cel mai mare tact și era bun și atent întotdeauna. El nu era niciodată nepolitic, nu adresa niciodată cuvinte aspre fără a fi necesar și nu a produs niciodată o durere inutilă unui suflet sensibil. Domnul nu muștra slăbiciunea omenească. El denunța fără teamă ipocrizia, necredința și nelegiuirea, dar, când rostea muștrările usturătoare, vocea Sa era plină de lacrimi. [...] El i-a considerat pe toți ca fiind sufletele pe care avea misiunea de a le mântui.” — Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 117

Rezumat: Pentru eliberare, este nevoie de un Eliberator. Poporul lui Dumnezeu avea să fie eliberat de doi eliberatori: Cyrus, care urma să îi elibereze pe captivi din exilul babilonian, și un Rob fără nume, a cărui identitate de Mesia este descoperită progresiv. Acest Rob urma să facă dreptate și să aducă rămășița de supraviețuitori înapoi, la Dumnezeu.



Studiu la rând:

Daniel 5–11

Evanghelizare, subcapitolul „Orașele din nordul Europei”

1. Cine și în ce împrejurări a confirmat faptul că Daniel fusese mai mare peste vrăjitori, cititori în stele etc.?

2. Până când avea să facă acel corn mic război sfinților și să-i biruiască?

3. Ce motiv a invocat Daniel când s-a rugat ca Domnul să lucreze și să nu zăbovească?

4. Ce se spune că vor face „aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeul lor”?

5. Pentru cine trebuie făcute eforturi de a li se prezenta adevărul, chiar dacă, în general, astfel de oameni vor refuza solia de avertizare?



Pasaj biblic în studiu: Isaia 41

I. Privire generală

Există o legătură între Isaia 1 și Isaia 41. Vedem aceasta în chemarea adresată lui Iuda în Isaia 1:18: „Veniți totuși să ne judecăm.” În Isaia 41:1 este redată o invitație asemănătoare: „Să ne apropiem și să ne judecăm împreună.” Totuși, în cazul acesta invitația cuprinde o sferă mai largă și, implicit, un eveniment mai mare: „capetele pământului” (vers. 5).

Expresia ebraică tradusă prin *judecată* (Isaia 41:1) poate fi tradusă și cu „dispută, cauză, acțiune legală” (vezi Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, vol. 2, p. 651). Acest concept este destul de aproape de semnificația unui alt cuvânt ebraic ce se referă la pledoaria din cadrul unui proces, din Isaia 1:18 (*Ibidem*, p. 410). În Isaia 41:21 este întărită noțiunea de dispută legală, iar versetul aproape că este un ecou al pasajului din Isaia 1:18: „«Apărați-vă pricina», zice Domnul, «arătați-vă dovezile cele mai tari»” (NASB).

În versetele care urmează sunt dezvăluite cele două părți din acest proces: Domnul și Israel, robul.

În capitolul 41, Domnul este prezentat în multe feluri: „Sfântul lui Israel”, „Răscumpărătorul”, „Creatorul” și „Împăratul”. Iar Israel sau Iuda este numit „robul Meu”, „alesul Meu” și „prietenul Meu”, ca o referire la Avraam.

În acest studiu sunt analizate trei teme: (1) Dumnezeu legământului; (2) Dumnezeu și alte titluri; (3) Israel, robul.

II. Comentariu

Dumnezeul legământului

Dumnezeu este prezentat în multe feluri în Isaia 41. Când face referire la Dumnezeu în raport cu poporul Său în relația de legământ, Biblia folosește numele Iehova, „Domnul”. Isaia folosește numele acesta în jur de 450 de ori în cartea sa. Expresia apare de 6 828 de ori în Biblia ebraică (vezi David J. A. Clines, *The Dictionary of Classical Hebrew*, vol. 4, p. 122).

Raportul din Pentateuh oferă perspective clare cu privire la acest nume. Studiul de față trece în revistă unele versete legate de personajul important la care face aluzie Isaia, și anume Avraam. Există trei momente în cadrul relației de legământ dintre Dumnezeu și Avraam, iar numele divin folosit este Iehova: (1) Domnul (Iehova) îl cheamă pe Avraam și îi făgăduiește ca va face din el un neam mare (Geneza 12:1-3); (2) Domnul (Iehova) face legământul (Geneza

15:1-21) și (3) Domnul (Iehova) întărește legământul (Geneza 17:1-27). Mai multe expresii din Geneza 12 arată o relație personală între Domnul și Avraam. „Vino în țara pe care ți-o voi arăta [...] te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare [...]” (vers. 1,2).

Și în cealaltă secțiune (Geneza 15) apare de la început tot numele Iehova. Scena legământului redă cuvintele prin care Dumnezeu arată că El Însuși va avea grijă în mod personal de Avraam: „Nu te teme; Eu sunt scutul tău” (vers. 1). Versetele 2-6 prezintă dezbaterea unei preocupări individuale a lui Avraam care își exprimă îngrijorările cu privire la împlinirea legământului. În versetul 7, Domnul îi repetă lui Avraam Numele Său: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Caldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Iar în versetul 18 ni se arată clar legătura dintre numele Iehova și legământ: „În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: «Semiței tale dau țara aceasta.»”

În Geneza 17, Domnul interacționează iarăși cu Avraam. Narațiunea dovedește că există o relație personală – „Umbă înaintea Mea” – și ne spune că legământul va fi real – „Voi face un legământ între Mine și tine” (vers. 1,2). Acest lucru este repetat și în versetul 4 și se răsfrânge asupra numelui uneia dintre părțile care au încheiat legământul, și anume asupra lui Avram: „Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam” (Geneza 17:5).

Uneori, în formulele legământului este adăugată la numele Iehova expresia *Elohim* (Dumnezeu). În acest tip de limbaj, subiectul legământului este Iehova și, uneori, Domnul Dumnezeu sau Domnul, Dumnezeul tău. În experiența lui Avraam, numele este asociat cu actul legământului și cu relația personală cu Iehova, Domnul.

Există elemente legate de legământ și în Isaia 41. Deducem aceasta nu doar datorită folosirii numelui Iehova, ci și datorită referirii la Israel care este numit „robul Meu, pe care te-am ales” (Isaia 41:8).

Aluzia la Avraam, care este un nume mare în legământul cu Israel, este un alt factor care sugerează acele elemente. Cu toate acestea, așa cum a fost menționat mai sus, numele Iehova (Domnul) este asociat cu relația personală a lui Dumnezeu cu poporul Lui. Isaia 41 lămurește natura personală a acestei relații. Domnul îl numește pe Avraam prietenul Lui (Isaia 41:8), așa cum se întâmplă în ultima parte a expresiilor „Eu, Domnul, Cel dintâi și Același până în cele din urmă veacuri” (Isaia 41:4).

John Oswalt explică astfel expresia „Eu, Domnul”: „El este cu noi la bine și la greu, în funcție de răspunsul nostru. Nu este nimeni ca El. El este singura ființă care nu depinde de nimeni și de nimic în univers, singurul care poate spune: «Eu sunt».” – „The Book of Isaiah, Chapters 40-66”, *The New International Commentary on the Old Testament*, p. 84

De asemenea, Oswalt vede aici o legătură între Isaia și Noul Testament. El spune: „În Septuaginta, traducerea obișnuită a lui EU SUNT este *ego eimi*. Faptul că Isus a aplicat natural această sintagmă în dreptul Său spune multe despre simțământul pe care îl avea El însuși cu privire la identitatea Sa.” – *Ibidem*, pp. 84–85

Dumnezeu și celelalte titluri

În Isaia 41 sunt accentuate alte trăsături ale Domnului. El este Cel Sfânt. „Eu îți vin în ajutor – spune Domnul – și Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău” (vers. 14). O idee asemănătoare este exprimată și în versetul 20: „Mâna Domnului a făcut aceste lucruri și Sfântul lui Israel le-a zidit.”

„Cel Sfânt” este unul dintre titlurile principale atribuite Domnului în cartea lui Isaia. Autorul folosește expresia aceasta de 33 de ori.

Așa cum am văzut în studiul 2, termenul „sfânt” se referă la „puritate, desăvârșire, slava ascunsă a lui Iehova”. Sfințenia este esența ființei Sale. Titlul acesta sugerează care trebuie să fie standardul moral al națiunii. Chemarea la sfințenie este înrădăcinată în legea mozaică, bazată pe proclamarea pe care o face Dumnezeu despre Sine cu privire la propria desăvârșire: „Vorbește în-tregii adunări a copiilor lui Israel și spune-le: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru»” (Leviticul 19:2).

Profetul Isaia folosește titlul „Sfântul lui Israel” pentru a îmbina alte două trăsături ale lui Dumnezeu: Dumnezeu în calitate de Creator și Răscumpărător. Ideea că Dumnezeu este Creatorul nostru este exprimată în frumosul paralelism din Isaia 41:20:

„Mâna Domnului a făcut aceste lucruri,
Și Sfântul lui Israel le-a zidit.”

Domnul este prezentat în Isaia 41 ca Răscumpărător: „Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău” (vers. 14). Termenul ebraic tradus în mod obișnuit cu „Răscumpărător” se referă la „a revendica ceva ca fiind propriu”, sau „a pretinde pentru sine” (vezi Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, *op. cit.*, vol. 1, p. 169).

Trăsăturile Domnului în calitate de Creator și de Răscumpărător (în acest caz, al lui Israel) sunt clare în această secțiune a cărții. Un exemplu este Isaia 43:1: „Acum așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele: «Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.»”

Un alt titlu pe care îl folosește Isaia pentru Domnul este „Împăratul lui Iacov” (Isaia 41:21). Nu există nicio îndoială că acesta este un titlu mesianic.

Astfel, Isaia 41 scoate la iveală diferite nume și titluri prin care este descris Dumnezeu. Interesant că autorul folosește în Isaia 43:15 aproape aceeași

expresie pentru a se referi la Dumnezeu: „Eu sunt Domnul, Sfântul vostru, Făcătorul lui Israel, Împăratul vostru.”

Israel, robul

În Isaia 41 I-au fost atribuite Domnului mai multe nume. Și Israel, în relația lui de legământ cu Dumnezeu, a primit de asemenea numeroase calificative. De exemplu, în raport cu Dumnezeu, Israel este „robul”, „alesul” și „prietenul”.

În multe părți ale cărții Isaia, Israel, mai precis națiunea lui Iuda, este robul Domnului. Printre alte versete, compară Isaia 41:8,9: 44:1,21: 45:4; 48:20 și 49:3.

Isaia 41:8 sugerează multe lucruri importante despre rob:

„Dar tu, Israele, robul Meu,

Iacove, pe care te-am ales,

Sămânța lui Avraam, prietenul Meu.”

În acest verset, Alec Motyer identifică patru trăsături ale robului: „În primul rând, Israel a ajuns să fie *robul* Domnului prin alegere divină (Isaia 41:8 u.p., 9 u.p.; Efeseni 1:4). În al doilea rând, relația a început cu *Avraam*. «Prietenul Meu» (2 Cronici 20:7; Iacov 2:23) înseamnă literalmente «cel care mă iubește», sau «cel care m-a iubit». În al treilea rând, ni se spune că prelungirea promisiunii legământului cu urmașii lui Avraam (lit. *sămânța*, Geneza 17:7) încă este valabilă (*te aleg, și nu te lepăd*). Iar în al patrulea rând, prin alegerea și chemarea lui Avraam, Domnul a arătat că puterea Lui se întinde până la *marginile pământului* [...] *o țară îndepărtată*. În toate acestea nu există nicio funcție pe care robul o poate îndeplini, ci doar faptul că Israel are un statut onorat.” – „Isaiah: An Introduction and Commentary”, *Tyndale Old Testament Commentaries*, vol. 20, p. 286

III. Aplicație

1. Dumnezeu este prezentat în multe feluri în Biblie. El este Marele *Elohim*, Suveranul universului și Dumnezeu transcendent. În același timp, Dumnezeu este și un Dumnezeu personal și, pentru a demonstra acest lucru, autorii biblici folosesc numele Iehova, Domnul. Iehova este Dumnezeul legământului, Dumnezeul interacțiunii personale cu ființele umane.

Cum poți deosebi cele două aspecte ale lui Dumnezeu în raport cu creaturile Sale? Citește Geneza 1:1 și 12:1 ca suport pentru a răspunde la întrebare.

2. Isaia 41 Îl descoperă pe Dumnezeu în diferite moduri. Cartea se referă la Domnul numindu-L Sfântul lui Israel, Răscumpărătorul, Creatorul și Împăratul. Care dintre aceste calificative este în mod deosebit relevant pentru tine, în viața ta? De ce?